

Бунтовникът сви черни вейди; голзмата му смолиста коса, разчесана на две, се раздвигли: Той търъсна глава, в знак на нежелание да отговори. Ала кога се огледа на оного и видът, че има кой да чуе неговото слово; припомни си, че за бунтовника и смъртвтия тръбва да послужи за ориентир на живота — отсвн да се изкаже.

— Меласещ ли де отговарям? — го питаха.

Той не го въпроса, записан в мисълта от иде да почне.

— Бачо Киро, те казват на ли?

Бачо Киро вдигне глава. На челото му урве възхновение; очите зарбят от иззнание на дъла, — и той заговори.

Настана неочакване тишина. Словото на